

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

SUPEREDICE

ŽLUTOZUBČINO TAJEMSTVÍ

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci SUPEREDICE: Žlutozubčino tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci – SUPEREDICE: Žlutozubčino tajemství –
e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

SUPEREDICE

ŽLUTOZUBČINO TAJEMSTVÍ

Erin Hunterová

Albatros

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové.

STRUKTURA KLANŮ

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

CEDROVÝ MĚSÍC – tmavě šedý kocour s bílým bříškem

ZÁSTUPCE VELITELE

KAMENOZUB – šedý kocour s dlouhými zuby

LÉČITELKA

ŠALVĚJOUSKA – bílá kočka s dlouhými fousky

VÁLEČNÍCI

(KOCOURI A KOČKY BEZ KOŽAT)

VRÁNOCHVOSTKA – černá mourka

KAPRAĎONOŽKA – světle zrzavý kocour s tmavšíma nohama (otec
Žlutinky)

PRUHOČKO – šedý mourek s černými pruhy a jedním pruhem přes
oko

CESMÍNA – tmavě šedá a bílá kočka

MLOČKOTLAPKA – učednice

BAHNODRÁP – šedý kocour s hnědýma nohama

ROPUŠÁK – tmavě hnědý mourek s bílými fleky a bílýma nohama

ŠEDOTLAPKA – učednice

KOPŘIVKA – bílá kočka se zrzavými fleky

MYŠOKŘÍDLO – černý kocour s hustým kožíškem

LAŇKA – šedá mourka s bílýma nohama

JANTAROLÍSTKA – tmavě zrzavá kočka s hnědýma nohama a ušima

PĚNKAVÁK – černobílý kocour

VÁNICÁK – strakatý bílý kocour

JEŠTĚROUŠKA – světle hnědá mourka s bílým bříškem

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,
KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

ŽABOTLAPKA – tmavě šedý kocourek

MLOČKOTLAPKA – černo-zrzavá kočička

ŠEDOTLAPKA – světle šedá kočička

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

PEŘOBOURE – tmavě hnědá mourka (matka Zubáčka a Spálínka)

JASNOKVÍTKA – zrzavá mourka (matka Žlutinky, Oříška a Jeřabinky)

MRAKOTŮNĚ – šedobílá kočka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PTÁČKA – malá zrzavá mourka

JEŠTĚŘÍ TESÁK – světle hnědý mourek s jedním zahnutým zubem

STŘÍBROPLAMÍNKA – zrzavošedá kočka (matka Peřoboure)

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

BOROVÝ MĚSÍC – červenohnědý kocour se zelenýma očima

ZÁSTUPCE VELITELE

SLUNEČNÍK – světle zrzavý kocour se žlutýma očima

LÉČITEL

HUSIPÍRKO – skvrnitý šedý kocour se světle modrýma očima

PEŘOVOUS – učedník

VÁLEČNÍCI

GROŠINKA – žlutohnědá kočka

ZMIJOZUB – strakatý hnědý mourek

HNĚDOVOUS – světle šedý mourek

PŮLOCAS – velký tmavě hnědý mourek

OUŠKO – šedý kocour s malýma ušima

ČERVENKA – malá hnědá kočka

LEVHARTLAPKA – učednice

JEŽOUR – černý kocour se zježenými chlupy a žlutýma očima

ZÁPLATOTLAPKA – učedník

VĚTROŇ – šedý mourek

MATKY

MĚSÍČNICE – stříbřitě šedá kočka

MAKOVICE – tmavě červená kočka s dlouhou srstí

STARŠÍ

PLEVELOVOUS – světle oranžový kocour se žlutýma očima

UJELNOŽKA – trochu nemotorný hnědý kocour s jantarovými očima

SKŘIVÁNKA – žlutohnědá kočka se světle zelenými očima

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KROUPOMĚSÍC – šedý kocour s hustým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

SRDCERVOUS – skvrnitý šedý kocour

LÉČITELKA

MLÉČNOFOUSKA – šedobílá mourka

OSTRUŽINOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

VLNODRÁP – černostříbrný mourek

DŘEVOKOŽICH – hnědý kocour

SOVÍCHLOUPEK – hnědobílý kocour

VYDROUŠKA – světle zrzavá a bílá kočka

MATKY

KONVALINKA – světle šedá kočka

ÚHOŘINA – světle hnědá kočka, místy šedivá, se zrzavými flíčky na čumáčku

STARŠÍ

PSTRUHODRÁP – šedý mourek

VĚTRNÝ KLAN

VELITELKA

VŘESOHVĚZDA – narůžovělá šedá kočka s modrýma očima

ZÁSTUPCE VELITELKY

RÁKOSIPÍRKO – světle hnědý mourek

LÉČITEL

JESTŘÁBÍ SRDCE – strakatý tmavě hnědý kocour se žlutýma očima

VÁLEČNÍCI

SVĚTLOPROUŽKA – světle zlatá mourka s krémovými pruhy

VÝŠKOTLAPKA – učedník

ČERVENODRÁP – tmavě zrzavý kocour

REJSKOTLAPKA – učedník

STARŠÍ

BĚLÁK – čistě bílý kocour

KOČKY, KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

MARMELÁD – velký zrzavý kocour

VÍLA – bílá kočka s nadýchaným kožíškem

RUDÁ – oranžová kočka

BALVAN – šedý kocour

SOJKA – starší černobílá kočka

HAL – tmavě hnědý mourek

ÚVOD

Do velké jeskyně pronikala zubatou dírou ve stropě hvězdná záře. Slabý stříbřitý lesk stačil na to, aby v samém středu osvětlil vysoký balvan vyčnívající ze země. Byl obklopený skalními zdmi, z nichž v jedné zela temná díra ústící do tunelu. Vchod do tunelu ztmavl a do jeskyně vešlo šest koček. Jako první kráčet skvrnitý šedý kocour se zacuchaným a neupraveným kožíškem; došel k balvanu a otočil se k ostatním.

„Šalvějousko, Jestřábí srdce a Mléčnofousko,“ promluvil a na každou kočku, kterou jmenoval, při tom kývl, „my, léčitelé všech čtyř klanů, jsme se tu sešli, abychom vykonali jeden z nejdůležitějších ceremoniálů a jmenovali nového léčitelského učedníka!“

U vchodu do tunelu postávaly další dvě kočky, i v přítmí bylo vidět, jak třeslí oči. Jedna z nich zašoupala packami, jako by jí ke studené kamenné podlaze přimrzly.

„U Hvězdného klanu, Husipírko, tak už se do toho dej,“ zamumlal Jestřábí srdce a netrpělivě cukl ocasem.

Husipírko ho zpražil pohledem a pak se otočil ke dvěma mladým kočkám u tunelu. „Peřotlapko, jsi připravený?“ zeptal se.

Větší z těch dvou, stříbřitý kocourek, nervózně přikývl. „Asi ano,“ mňoukl.

„Tak pojď sem a postav se před Měsíční kámen,“ nařídil mu Husipírko. „Brzy nastane čas, aby ses setkal s Hvězdným klanem.“

Peřotlapka zaváhal. „Ale já... Já nevím, co mám našim předkům říct, až je uvidím.“

„To přijde samo,“ řekla mu druhá mladší kočka. Její bílý kožíšek se zatřpytil, když mu přitiskla čumáček k rameni. „Bude to skvělé, uvidíš. Jako když jsem se já stala Mléčnofousčinou učednicí!“

„Díky, Ostružinotlapko,“ zamumlal Peřotlapka a vydal se k Husipírkovi blíž.

Šalvějouska, Mléčnofouska a Jestřábí srdce se mezitím usadili o pár délek ocasu dál. Ostružinotlapka zaujala místo vedle své učitelky.

Najednou se v díře ve stropě objevil měsíc a zalil jeskyni oslnivým jasným světlem. Peřotlapka se zastavil a užasle zamrkal, když se Měsíční kámen probudil k životu a stříbřitě se rozzářil.

Husipírko popošel kupředu a postavil se vedle něj. „Peřotlapko,“ mňoukl, „přeješ si sdílet nejhlubší vědomosti Hvězdného klanu jakožto hromový léčitel?“

Peřotlapka přikývl. „Ano,“ vysoukal ze sebe přidušeně. Odkášlal si a zkusil to znovu. „Ano, přejí.“

„Tak mě následuj.“

Husipírko se otočil, mávl na něj ocasem a ještě víc se k Měsíčnímu kameni přiblížil. Světle modré oči mu zářily, když promluvil: „Válečníci Hvězdného klanu, představuji vám tohoto učedníka. Zvolil si cestu léčitele. Udělte mu svou moudrost a vědomosti, aby porozuměl vašim způsobům a mohl léčit svůj klan v souladu s vaší vůlí.“ Znovu mávl na Peřotlapku ocasem a zašeptal: „Lehni si a čumáček přitiskni ke kameni.“

Peřotlapka okamžitě uposlechl a uvelebil se ke kameni. Pak natáhl čumáček k jeho třpytícímu se povrchu. Ostatní léčitelé zaujali podobné pozice všude kolem kamene. V tichosti a jasném světle pak nový učedník léčitele zavřel oči.

Peřotlapka zamrkal a okamžitě vyskočil na nohy. Stál na lesní mýtině zalité sluncem, v bujně trávě, která mu sahala až po hrud'. Nad hlavou mu v teplém vánku šustily stromy. Ve vzduchu byla cítit kořist a vlhké kapradí.

„Ahoj, Peřotlapko!“

Mladý kocour se otočil. Trávou se k němu blížila bílá, mourovatá kočka s modrýma očima; přátelsky na něj mávla ocasem.

Peřotlapka na ni vykulil oči: „Slézouško!“ vydechl. „Tolik jsi mi chyběla!“

„Možná už jsem hvězdnou válečnicí, ale vždycky budu s tebou, můj drahý,“ zavrňela kočka. „Moc ráda tě tu vidím, Peřotlapko. Doufám, že je to první z mnoha setkání.“

„Taky doufám,“ odpověděl učedník.

Slézouška šla dál a otírala se o stébla trávy, dokud se na okraji mýtiny nepřipojila k zrzavému kocourovi; společně se pak obě hvězdné kočky ztratily v podrostu lesa. Poblíž místa, kde zmizely, se u tůňky krčil další hvězdný válečník a pil. Za okamžik se mýtinou prohnala veverka a vyšplhala na dub se dvěma hvězdnými kočkami v závěsu.

Peřotlapka uslyšel, jak někdo volá jeho jméno. „Peřotlapko! Tady!“

Peřotlapka se rozhlédl po mýtině. Nakonec pohledem spočinul na černém kocourovi, který seděl skrytý ve stínu cesmínového keře a nebyl téměř ani vidět.

Tmavě zbarvený kocour na něj mávl ocasem. „Tady!“ zopakoval, tiše a naléhavě. „Přimrzly ti packy k zemi?“

Peřotlapka se vydal vysokou trávou vpřed a došel až ke kocourovi. „Kdo jsi? Co chceš?“

„Jmenuji se Krtek,“ odpověděl kocour. „Mám pro tebe zprávu.“

Peřotlapka vykulil oči. „Vzkaz od Hvězdného klanu hned poprvé, co tu jsem?“ vydechl. „Páni, to je skvělé!“

Krtek si podrážděně odfrkl. „Až uslyšíš, o co jde, možná už tak nadšený nebudeš.“

„Tak mluv.“

Krtek na něj upřel své chladné zelené oči. „Žene se temná síla,“ zaskřípěl, „která má moc proniknout hluboko do srdce Hromového klanu. A přivede ji léčitel Stínových.“

„Cože?“ vypískl Peřotlapka. „To nemůže být pravda. Léčitelé nemají žádné nepřátele a nedělají ostatním klanům problémy.“

Krtek si jeho námitky nevšímal. „Kdysi dávno jsem sám byl stínovým léčitelem,“ pokračoval. „Mí druhové a já jsme se zachovali velmi špatně k jinému klanu – ke klanu, který patřil do lesa stejně jako my ostatní, ale byl vyhnán kvůli tomu, že jsme byli sobečtí a bezcitní. Věděl jsem, že jsme se zachovali špatně, a od té doby se srdcem plným obav čekám na chvíli, kdy za to budou klany potrestány.“

„Potrestány? Jak?“ zeptal se Peřotlapka chraplavě.

„Ten čas právě nadešel!“ Krtek vytřeštil oči; zdálo se, jako by hleděl někam do dále. „Ze srdce Stínového klanu vytryskne jed, který se rozlije i do všech ostatních klanů.“ Pak ztišil hlas a přešel ve zlověstný nárek: „Lesem se prožene bouře plná krve a ohně!“

Peřotlapka na starého kocoura jen zděšeně hleděl. Než stihl něco říct, k cesmínovému keři se skrz kapradí prodral velký černobílý kocour.

„Krtku, co to děláš?“ zeptal se. „Proč hromovému učedníkovi tohle všechno říkáš? Nemůžeš vědět, jestli už je vážně ten správný čas!“

Krtek si odfrkl. „Kdysi jsi byl mým učedníkem, Prázdno břicháči, nezapomínej na to! Já vím, že mám pravdu.“

Prázdno břicháč se podíval na Peřotlapku a pak zpátky na Krtka. „Věci se změnily,“ mňoukl.

„Jak to myslíš? Co se stane?“ zeptal se Peřotlapka roztřeseným hlasem.

Prázdno břicháč ho ignoroval. „Neexistuje důvod, aby byli Stínové potrestáni,“ pokračoval. „To, co se stalo, bylo už dávno. Léčitelský zákoník klany ochrání.“

„Jsi bláhový, Prázdnobřicháči,“ zavrčel Krtek. „Léčitelský zákoník v tom nemůže klanům nijak pomoci.“

„To nemůžeš vědět jistě!“ Když už Krtek neodpovídal, Prázdnobřicháč se otočil k Peřotlapkovi. „Prosím, nikomu o tomhle neříkej,“ mňoukl. „Není důvod šířit paniku, budoucnost je zatím zahalená v mlze i Hvězdnému klanu. Slib mi, že to žádnému ze svých druhů neřekneš. Přísahej na životy svých předků!“

Peřotlapka zamrkal. „Přísahám,“ špitl.

Prázdnobřicháč přikývl. „Děkuji ti, Peřotlapko. Hodně štěstí.“ Dloubl do Krtka, aby se postavil, a odvedl starého léčitele pryč.

Peřotlapka za nimi ještě chvíli zíral. Pak se vyškrábal ven zpod cesmínového keře a vrátil se na sluncem zalitou mýtinu. „I kdyby Krtek říkal pravdu, nedává to žádný smysl!“ mňoukl nahlas. „Jak by mohl Hromové ohrožovat nějaký stínový léčitel?“

KAPITOLA 1

„Stínoví válečníci, útok!“

Žlutinka vyběhla ze školky a řítila se táborem Stínového klanu. Její sourozenci, Jeřabinka a Oříšek, pelášili za ní.

Oříšek skočil po šišce ležící u jedné z borovic převislé nad mýtinu. „To je větrný válečník!“ vykřikl a začal do ní bušit hnědými pacičkami. „Zmiz z našeho území!“

„Žrouti králíků!“ Jeřabinka vytasila drápy a zavrčela. „Zloději kořisti!“

Žlutinka skočila po zbloudilém úponku ostružiní, které obklopovalo tábor; packa se jí v něm ale zamotala a ona ztratila rovnováhu, takže skončila na zemi jako klubíčko chlupů. Vyškrábala se na nohy, skrčila se před ostružiním a vycenila na něj zuby. „Tak ty mě budeš takhle podrážet?“ vypískla a zaryla drápy do jeho listů. „Tumáš!“

Oříšek se s přimhouřenýma jantarovýma očima rozhlížel po mýtině. „Vidíte na našem území ještě nějaké větrné válečníky?“ zeptal se.

Žlutinka si všimla, jak si starší na slunném místěčku vzájemně čistí kožíšky. „Ano! Tamhle!“ zvolala.

Okamžitě vypálila po tvrdé hnědé půdě a smykem se zastavila až před staršími. Oříšek a Jeřabinka jí byli v patách.

„Větrní válečníci!“ začala Žlutinka a snažila se při tom znít jako jejich klanový velitel, Cedrový měsíc. „Souhlasíte, že Stínové jsou ti nejlepší ze všech klanů? Nebo chcete pocítit naše drápy na svých kožiscích, abychom vás o tom přesvědčili?“

Ptáčka, jejíž zrzavá srst na teplém sluníčku úplně zářila, se posadila a pobaveně se podívala na ostatní starší. „Ne, jste pro nás příliš divocí,“ mňoukla. „Nechceme bojovat.“

„Slibujete, že našim válečníkům dovolíte vstupovat na své území, kdykoli budou chtít?“ zavrčela Jeřabinka.

„Slibujeme.“ Stříbroplamínka, Jasnokvíččina matka, se přitiskla k zemi a bázlivě na kořata zamrkala.

Ještěří tesák se před kořaty skrčil a zašoupal hubenýma hnědýma nohama. „Stínové jsou mnohem silnější než my.“

„Ano!“ Žlutinka vyskočila do vzduchu. „Stínový klan je nejlepší!“ Samým nadšením skočila na Oříška a povalila ho na zem, až se spolu začali kutálet v chomáči šedých a hnědých chlupů.

Stanu se tou nejlepší válečníci v tom nejlepším klanu v lese! pomyslela si radostně.

Odrhla se od Oříška a vyškrábala se na packy. „Teď buď větrným válečníkem ty,“ pobídla ho. „Znám pár skvělých bojových technik!“

„Bojové techniky?“ ozval se pohrdavý hlas. „Ty? Jsi ještě kotě!“

Žlutinka se otočila a spatřila, jak o pár délek ocasu dál postávají Zubáček a jeho sourozenec Spálinek.

„A co jste vy?“ mňoukla, když se postavila velkému tmavému mourkovi čelem. „Ty i Spálinek jste ještě taky kořata, pokud vím.“

„Ale brzy se staneme učedníky,“ opáčil Zubáček. „Ještě bude trvat hodně úplňků, než začnete s výcvikem i vy.“

„Ano!“ Spálinek si olízl zrzavou packu a uhladil si ouško. „Tou dobou už budeme válečníci.“

„Leda ve snu!“ Jeřabinka doběhla za Žlutinkou a Oříšek se postavil po jejím druhém boku. „I králíci by byli lepší válečníci než vy.“

Spálínek se přikrčil k zemi a napjal svaly, jako by po nich chtěl skočit, ale Zubáček ho ocasem zastavil. „Nestojí za to,“ mňoukl tiše. „Pojďte, zakrslíci, sledujte nás a my vám ukážeme nějaké skutečné bojové chvaty.“

„Nejste naši učitelé!“ odsekl Oříšek. „Jenom nám kazíte hru.“

„Prý hru!“ Zubáček převrátil oči v sloup. „Stejně byste hned utekli do školky, kdyby na náš tábor Větrní vážně zaútočili.“

„To není pravda!“ vykřikla Jeřabinka.

Zubáček a Spálínek ji ignorovali a otočili se k mladším koťatům zády. „Ty mě napadni jako první,“ nařídil Spálínek. Zubáček proběhl kolem svého bratra a přitom se mu ohnal po uchu. Spálínek se mu vyhnul a skočil Zubáčkovi po ocase. Zubáček se překulil na záda a byl připravený se všemi čtyřmi tlapkami bránit.

Žlutinka byla sice otrávená, ale i tak starší kocoury obdivovala. Svrběly ji packy, jak chtěla tuhle bojovou dovednost taky vyzkoušet, ale věděla, že kdyby se o to se sourozenci pokusili, kocouři by se jim jen vysmáli.

„Tak pojď!“ dloubl do ní Oříšek. „Zkusíme najít v ostružině nějaké myši.“

„I kdyby tam nějaké byly, tak byste je nechtyli,“ mňoukl Zubáček, který se právě postavil a začal si čistit kožíšek.

„S tebou jsem nemluvil.“ Oříšek naježil chlupy a vycenil zuby ostré jako jehličky. „Mazlíčku!“

Všech pět koťat na okamžik ztuhlo. Žlutinka cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Stejně jako její sourozenci, i ona slyšela ty zvěsti; starší probírali, kdo je otcem Zubáčka a Spálínka, a dohadovali se, jestli by nemohla být pravda, že Peřobouře si našla za partnera domácího mazlíčka. Mladá kočka se často zatoulala na území dvounožců a nikdy si nebyla nijak blízka s žádným ze stínových válečníků. Ale Žlutinka věděla, že něco takového by se nemělo nikdy říkat nahlas.

Zubáček se k Oříškovi o krok přiblížil, vzteky celý bez sebe. „Jak jsi mi to řekl?“ zavrčel výhruzně.

Oříšek zděšeně vykulil oči, ale necouvl. „Mazlíčku!“ zopakoval.

Zubáček hluboce zavrčel. Spálínek vytasil drápy a ztmavly mu oči. Ani jeden z nich nevypadal jako uhlazený mazlíček s hebkou srstí. Žlutinka se připravovala, že bude muset svého bratra bránit.

„Oříšku!“

Žlutinka se otočila, když uslyšela matčin hlas. Jasnokvítká stála u trnového keře, který rostl kolem dolíku, v němž se nacházela školka. Podrážděně trhla oranžovým ocasem.

„Oříšku, jestli si neumíš hrát hezky, tak se sem vrať. A vy taky, Žlutinko a Jeřabinko. Nebudete se hádat.“

„To není fér,“ zamumlal si Oříšek pod fousky, když se všichni tři sourozenci vlekli zpátky ke školce. Packami šoupal v borovicovém jehličí. „Oni si začali.“

„Jsou to jen hloupí mazlíčci,“ špitla Jeřabinka.

Žlutinka si nemohla pomoci, a když došli k trnovému keři, musela se ohlédnout přes rameno. Zubáček a Spálínek stáli ve středu mýtiny a zlostně na ně zírali. Zubáček vypadal tak rozhněvaně, až ji to děsilo a zároveň udivovalo. Za vším tím vztekem vycítila ale ještě něco jiného; černý stín plný zděšených otazníků. Pomyslela na svého vlastního otce, Kapradonožku, který jim vyprávěl o hlídkách, lovu, Shromážděních u Čtyř stromů a který nechal svá kořata, aby po něm lezla, a předstíral, že je liška, aby ho mohla napadnout. Žlutinka ho milovala a chtěla být přesně jako on.

Jaké to asi je, když nevíte, kdo je váš otec? Navíc když si všechny kočky myslí, že je to domácí mazlíček?

Pak si Žlutinka uvědomila, že se Zubáček dívá přímo na ni. Polekaně vypískla, sklonila se pod větvičky a svalila se dolů do školky za svými sourozenci.

KAPITOLA 2

„Já se nudím,“ stěžoval si Oříšek. „Pojďme si hrát do válečnického doupěte.“

Žlutinka na něj zamrkala. „Máš snad myší mozek? Válečníci by nám roztrhali kožíšky.“

Od hádky se Zubáčkem a Spálínkem uběhly už tři východy slunce. Žlutinka se však v jejich společnosti stále cítila nesvá a snažila se jim v táboře raději vyhýbat.

„Jsi ustrašená myš!“ posmíval se jí Oříšek. „Ty si netroufneš?!“

Tak teď nemůžu couvnout, pomyslela si Žlutinka a zahleděla se přes mýtinu na husté ostružiní, za kterým spali válečníci. Jako všechna doupata ve Stínovém klanu, i to jejich bylo v nehlubokém dolíku, chráněné pevně propletenými trny a obklopené kruhem ostružiní. Všechna doupata na mýtině se nacházela pod borovicemi, na jedné straně byl vchod do tábora a na druhé balvan pokrytý lišejníkem, známý jako Klanový balvan.

Jeřabinka dloubla do Žlutinky. „Nedělej to! Jasnokvítká nás sleduje. Podívej.“ Ušima ukázala na hromadu s úlovky, kde se Jasnokvítká s Kapradonožkou právě dělili o hraboše. Jasnokvítká mezi sousty otáčela hlavu, aby kořata zkontrolovala.

Žlutinku zaplavila vlna lásky. *Jsem ráda, že vypadám jako ona*, pomyslela si. Jednou viděla svůj odraz v kaluži a nejdřív si myslela, že zírá na maličkou kopii Jasnokvítky. Sice měla šedivý kožíšek, ne oranžový jako její matka, ale měla stejně širokou a plochou tvář, čumáček zakřivený nahoru a jantarové oči daleko od sebe.

Chci být přesně jako ona i otec, pomyslela si Žlutinka. *Válečník a matka. Budu mít spoustu koťat a vychovám z nich skvělé válečníky pro náš klan.*

„Mám nápad na skvělou hru!“ vypískla. „Budete má koťata a já vás naučím, jak chytat žáby.“

„Dobře!“ Jeřabinka se posadila před Žlutinku a úhledně si stočila ocásek kolem pacek.

Oříšek převrátil oči v sloup, ale neřekl nic a posadil se vedle Jeřabinky.

Žlutinka zasyčela. „Nikdy jsem neviděla tak neupravená koťata,“ pokárala je. „Oříšku, ty ses snad válel v ostružině! A Jeřabinko, podívej se na svou hruď. Hned si ji pořádně umyj!“

Jeřabinka pobaveně zamňoukala a začala si olizovat chlupy na hruď. Oříšek se vrtěl, zatímco mu Žlutinka vybírala z kožíšku neviditelné trny.

„Tohle je ale hloupá hra,“ zamumlal. „A tvůj kožíšek taky nevypadá zrovna dokonale.“

Žlutinka ho plácla přes ouško. „Takhle se svou matkou nemluv!“

Ustoupila o krok vzad a pozorně si svá koťata zkontrolovala. Nakonec přikývla. „Mnohem lepší. Teď mě poslouchejte, koťata. Naučíme se, jak chytat žáby. Oříšku, dávej pozor! Ocasem švihla bratra přes ouško, jelikož právě sledoval poletujícího bílého motýla. „Nejdůležitější je si zapamatovat, že žáby skáčou.“

„Můžu být žába? Můžu?“ prosila Jeřabinka a nadšeně u toho poskakovala. „Umím vyskočit vážně vysoko!“

Žlutinka si zoufale povzddechla. „Ne! Musíte mě poslouchat.“

Přes mýtinu k nim došla Jasnokvítko. Ve vřelých očích se jí třpytilo pobavení. „To je pěkná hra,“ mňoukla. „Jednou z tebe bude dobrá matka, Žlutinko.“

„I válečnice!“ naléhala Žlutinka.

„Samozřejmě,“ zavrňela Jasnokvítko. „Pokud budeš chtít.“

„Ano! Budu tou nejlepší...“ Žlutinka se zarazila, jelikož si všimla, jak Cedrový měsíc vychází ze svého doupěte pod dubem.

Klanový velitel přeběhl přes mýtinu a vyskočil na Klanový balvan. „Ať se všechny kočky, které jsou dost staré, aby si ulovily vlastní kořist, shromáždí pod Klanovým balvanem!“ zvolal.

Žlutinka se otočila na svou matku. „Co se děje?“

„Uvidíme,“ odpověděla Jasnokvítko. „Pojďte si sednout ke mně a k vašemu otci.“

Ocáskem si k sobě přitáhla všechna svá kotata a dovedla je přes mýtinu za Kaprad'onožkou, který stále seděl u hromady s úlovky. Mezitím se shromáždily další klanové kočky. Šalvějouska vyklouzla z léčitelského doupěte a posadila se čelem ke svému veliteli. Mra-kotůně se zvedla ze školky a s těžkým bríškem se pomalu došourala ke vchodu do válečnického doupěte, ze kterého se právě vynořil její partner Ropušák. Ropušákova učednice, Šedotlapka, se k nim okamžitě připojila. Ostatní dva učedníci, Žabotlapka a Mločkotlapka, se přestali prát, očistili si srst a posadili se, aby poslouchali. Pak se z válečnického doupěte ještě vynořili Vránochvostka, Pruhočko a Cesmína.

Nakonec vyšli ze školky Zubáček a Spálínek spolu se svou matkou Peřobouří. Kožisky se jim leskly a hrdě kráčeli přes mýtinu, až došli před všechny ostatní kočky.

Žlutinka si uvědomila, co se děje. „Stanou se z nich učedníci!“

„Pšt!“ pokárala ji Jasnokvítko. „Oříšku, přestaň si škrábat to ucho.“

„Kéž by už byla řada na nás,“ pošeptal Oříšek Žlutince do ucha.

„Budeme čekat věčně!“

Žlutinka prikývla. „Ještě čtyři úplňky.“ *Zubáček a Spálínek vypadají tak dospěle*, pomyslela si. *Nemůžu uvěřit, že se někdy taky stanu učednicí.*

Cedrový měsíc shlédł na dvě starší koťata. „Kočky ze Stínového klanu,“ začal, „dnes jsme se tu sešli, abychom...“

Žlutinka se zavrtěla. Zadní packa ji svrběla, jako by šlápla na trn. Otočila se, aby ji zvedla a prohlédla si ji.

Cedrový měsíc se odmlčel a zpražil ji pohledem.

„Žlutinko!“ zasyčela Jasnokvítko. „Přestaň sebou házet.“

„Mám v pacce trn!“ zakvílela Žlutinka.

„Tak se nehýbej. Podívám se.“ Jasnokvítko jí prohlédla packu a pak si k ní příchla. „Nic tam nemáš,“ odsekla. „Přestaň rušit a poslouvej Cedrového měsíce.“

Žlutinka si uvědomila, že na ni zírají všichni její druhové. Přála si, aby se mohla propadnout do země a zmizet. „Omlouvám se,“ zamumlala a svěsila hlavu. Packa ji stále bolela, ale stiskla zuby a snažila se to ignorovat.

„Kočky ze Stínového klanu,“ začal Cedrový měsíc znovu, „dnes tu jsme kvůli jednomu z nejdůležitějších ceremoniálů v životě klanu; jde o jmenování nových učedníků. Od narození Zubáčka a Spálínka už uběhlo šest úplňků, takže je čas začít s jejich výcvikem.“

Shromážděné kočky souhlasně zamručely, ale Žlutinka slyšela i tichou poznámku, kterou utrousil Ropušák sedící poblíž. „Cvičit poloviční mazlíčky!“ zamumlal do ucha Pruhočkovi. „Za chvíli budeme dělat učedníky i z ježků!“

Žlutinka se naježila, ale Zubáček a Spálínek ta nehezka slova naštěstí neslyšeli. Oba stáli se vztyčenými hlavami, ocásky měli hrdě zvednuté do vzduchu a fousky se jim chvěly; Žlutince připadalo, že snad za chvíli prasknou samou pýchou.

„Zubáčku, pojď blíž.“ Cedrový měsíc pokynul tmavému mourkovi ocasem. „Kapradoňko,“ pokračoval, „už jsi připravený na dalšího

učedníka, budeš učitelem Zubotlapky . Věřím ti, že mu předáš všechny své válečnické dovednosti a naučíš ho oddanosti klanu.“

Můj otec bude učitelem Zubotlapky! Źlutinkou projel záchvěv žárlivosti. Teď bude Kapradonoška trávit více času s ním než s námi...

Kapradonoška se uklonil. „Můžeš se na mě spolehnout, Cedrový měsíc,“ mňoukl.

Zubotlapka k němu doběhl a Kapradonoška se sklonil, aby se s novým učedníkem pozdravil čumáčkem.

Když se zařadili zpátky mezi přihlížející kočky, zavolal si k sobě Cedrový měsíc Spálínka. „Vránochvostko, Spálotlapka bude tvým prvním učedníkem,“ mňoukl klanový velitel. „Prokázala jsi, že jsi skvělá válečnice, a vím, že mu předáš všechno, co ses sama naučila.“

Malé černé kočce se rozzářily oči. Došla ke Klanovému balvanu a vzhledla k veliteli. „Udělám vše, co bude v mých silách, Cedrový měsíc,“ odpověděla.

Spálotlapka k ní doběhl a obě kočky se pak pozdravily.

„Zubotlapka! Spálotlapka!“ Všechny kočky provolávaly jejich nová jména a tiskly se k nim, aby oběma učedníkům pogratulovaly. Źlutinka a její sourozenci však zůstali vzadu.

„Nejsou zas tak skvělí,“ zamumlal Oříšek. „Počkejte, až se staneme učedníky my. To jim ukážeme!“

Když shromáždění skončilo, Źlutinka se svalila na bok a přitáhla si k sobě zadní nožku, aby si mohla packu sama prohlédnout. Stále jí v ní tepalo bolestí. Ale ať si packu kontrolovala jakkoli, nikde žádný trn nenašla. Posadila se a viděla, že její otec a Vránochvostka už vedou své nové učedníky dírou v ostružině, které obklopovalo tábor, ven.

Ukážou jim naše území, pomyslela si Źlutinka závistivě. Kéž bych mohla jít s nimi. V tu chvíli však sotva dokázala položit packu na zem. Možná bych měla zajít za Šalvějouškou.

Žlutinka se vydala k léčitelskému doupěti a nešikovně poskakovala po třech nožkách. Cestou si ale všimla, že se do tábora právě vrací hlídka. Vepředu byl Bahnodráp s Myšokřídlem; oba nesli myši. Následovala je Mločkotlapka táhnoucí veverku, která byla skoro stejně velká jako samotná učednice, a Laňka, jedna z nejstarších válečnic, ulovila kosa. Jako poslední vešla mladá, světle šedá válečnice Ještěrouška, která kulhala, jako by ji bolela zadní packa.

„Radši s tím trnem zajdi za Šalvějouskou,“ zamumlal Bahnodráp s plnou tlamou kořisti. „Jinak by se ti to mohlo zanítit.“

„Už tam jdu!“ Ještěrouška zněla podrážděně. „Tohle je naposledy, co jsem hodila myši pod trnový keř.“ Prokulhala kolem Žlutinky a zmizela mezi kameny, za nimiž bylo léčitelské doupě.

Žlutinka trpělivě čekala, než se Ještěrouška zase objeví. Tentokrát už šla skoro normálně. „Děkuji, Šalvějousko,“ zavolala mladá válečnice přes rameno.

Šalvějouska vystrčila hlavu ze svého doupěte. „Ještě si to pořádně olízej,“ nařídila jí. „A zítra se za mnou zase zastav, abych se ujistila, že se ti rána nezanítí.“

Žlutinka popošla kupředu, připravená Šalvějousce říct o tom trnu v pacce, ale když položila zadní nožku na zem, zjistila, že bolest už zmizela. Trn musel nejspíš sám vypadnout. Rozhlédla se kolem sebe, jestli ho neuvidí v trávě, ale nic. *No, alespoň už to nebolí.* Přitiskla packu k zemi silněji, aby se ujistila.

„Hej, Žlutinko!“ vyrušil ji Jeřabinčin hlas.

Žlutinka vzhledla a spatřila oba své sourozence u pařezu zlomeného stromu nedaleko doupěte starších. Ze zbytku kmene tam vyrůstaly nové větve, které tak tvořily stinnou jeskyňku.

„Pojď sem!“ vypískl Oříšek. „Našli jsme lišku a její mláďata. Musíme je vyhnat z tábora!“

Žlutinka mu na okamžik uvěřila a lekla se. Pak si uvědomila, že je to jen další hra. *No ovšem, jejich starší budou hrozné lišky!*

Stříbroplamínka vykoukla z doupěte starších právě ve chvíli, kdy se Žlutinka připojila ke svým sourozencům. Kožíšek měla naježený a zuby vyceněné. „Tohle je naše doupě!“ zavrčela starší. „Držte se dál, jinak vám roztrhám kožíšek a nakrmím vámi svá mláďata!“

„Honem, zaútoč na ně!“ Stříbroplamínce nakukovala přes rameno Ptáčka. Se svým zrzavým kožíškem se lišceti i podobala. „Na hezky vykrmeném kotěti bych si pochutnala!“

„Ne!“ zvolala Žlutinka. „Tohle je tábor Stínového klanu! Sem žádné lišky nesmí!“

Vrhla se na Stříbroplamínku a snažila se chytit její kožíšek. Stříbroplamínka se po ní ohnala měkkými packami se zataženými drápy. Jeřabinka a Oříšek proběhli do doupěte kolem nich.

„Ven! Ven!“ křičel Oříšek.

Žlutinka a Stříbroplamínka se vykutálely na otevřené prostranství; Žlutinka skončila nahoře a držela se starší kočce na bříšku. „Vzdáváš se?“ zeptala se. „Už žádné požírání koček?“

„Už ne, slibuji,“ odpověděla Stříbroplamínka. Pak prudce vydechla. „Tak slez, moje staré kosti už to dlouho nevydrží.“ Když z ní Žlutinka seskočila, Stříbroplamínka se posadila a upravila si svůj šedooranžový kožíšek a jen ztěžka oddechovala. Láskyplně ale na Žlutinku zamrkala a zavrňela. „Bojovala jsi dobře, maličká,“ mňoukla. „Vím, že se určitě staneš jednou z nejlepších válečnic ve Stínovém klanu.“

To máš pravdu, pomyslela si Žlutinka a hrud' se jí nadmula pýchou. *Dávejte si pozor, lišky!*

KAPITOLA 3

Žlutinka měla tu noc problém usnout. Dřív si často stěžovala, že je školka přeplněná, ale když teď Zubáček a Spálínek odešli do učednického doupěte, připadala jí naopak zvláštně prázdná. Peřobouře se vrátila do válečnického doupěte, takže jediné kočky, které ve školce kromě Žlutinky a jejích sourozenců zůstaly, byly Jasnokvítko a Mrakotůně, jíž už se každou chvíli měla narodit koťata.

Když bude Mrakotůně takhle chrápat, tak se vůbec nevyspím, pomyslela si rozzlobeně Žlutinka a snažila se uvelebit v mechu a jehličí, kterými byla podlaha školky vystlána.

„Nevrť se pořád,“ mňoukla Jasnokvítko rozespale.

Žlutinka si podrážděně odfrkla, stočila se do klubíčka a ocáskem si přikryla čumáček. Když zpoza něj vykoukla, viděla, jak se Jeřabinka choulí k matčině bříšku a Oříšek leží natažený na mechu; nohy i ocas mu cukaly, jako by ve snu právě běžel lesem.

Kéž by mi Hvězdný klan seslal dobrý sen, pomyslela si Žlutinka.

Sotva ale konečně usnula, zase se polekaně probudila. Ostružiním pronikaly dovnitř slabé ranní paprsky. Mrakotůně stále tiše chrápana; Jasnokvítko a Jeřabinka ležely u sebe stočené do klubíčka. Oříšek se vrtěl v podestýlce a tiše kvílel.

Žlutinka si uvědomila, co ji vzbudilo; něco ji tížilo v bříšku a každou chvíli jí tam vystřelovala bolest. *Asi i Oříška bolí bříško*. Něžně do svého bratra dloubla. „Máš křeče v břiše?“ špitla.

Oříšek otevřel oči a namáhavě zaostřil na svou sestru. „Jak to víš?“

„Taky mě bolí bříško,“ odpověděla mu Žlutinka a trhla sebou, když ji zachvátila další křeč. Přitiskla bříško k mechu, jako by tu bolest chtěla rozmáčknout. „Musíme to říct Jasnokvítku,“ zabručela. „Dojde pro Šalvějousku.“

„Ne!“ Oříšek zděšeně vytřeštil oči. „Žlutinko, nedělej to, prosím.“

„Proč ne?“ zeptala se Žlutinka. Přimhouřila oči a podívala se na svého bratra. „Co jsi vyvedl?“

Než stihl Oříšek odpovědět, Jasnokvítko zvedla hlavu a podrážděně trhla fousky. „Uklidníte se už?“ začala. „Teď není čas na hraní. Vy...“ zarazila se a přejela pohledem z Oříška na Žlutinku a zase zpátky. „Co se děje?“

„Bolí nás bříško,“ odpověděla Žlutinka a zakvílela bolestí, jelikož ji zaplavila další vlna křečí. „Prosím, dojdí pro Šalvějousku.“

Než to vůbec dořekla, Jasnokvítko už vstávala, opatrně, aby nevbudila spící Jeřabinku, a přešla za nimi, aby si k oběma koťatům pořádně přičichla. „Snědli jste něco, co jste neměli?“ zeptala se. „Řekněte mi to hned. Šalvějouska to bude chtít vědět.“

„Ne, já...“ začal Oříšek, ale hned bolestně zalapal po dechu. „Tak dobře,“ pokračoval, když byl opět schopný mluvit. „Našel jsem včera v ostružině mrtvého vrabce. Jen jsem ho ochutnal, abych zjistil, jak...“

„Oříšku!“ Jasnokvítko zoufale vydechla. „Víš, co jsem ti říkala o vraním žrádle! A tobě taky, Žlutinko. Jak jste mohli být tak hloupí?“

„Ale já jsem to nejedla!“ namítla Žlutinka.

Matka se na ni přísně podívala. „Vraní žrádlo je špatné a lhát je ještě horší,“ mňoukla.

Žlutinka pocítila takové pobouření, že téměř zapomněla na veškerou bolest břicha. „Já nelžu!“ trvala na svém. „Ani jsem toho hloupého vrabce neviděla! Pověz jí to, Oříšku.“

„Žlutinku jsem tam neviděl, ale...“ Oříšek opět zasténal.

„A z čeho by tě asi bolelo břicho, kdybys ho nejedla?“ Jasnokvítko rozezleně mrskla ocasem. „Oba jste mě velmi zklamali, zvláště ty, Žlutinko. Teď pojďte se mnou ven, ať nerušíte Jeřabinku a Mrakotůni. Dojdu pro Šalvějousku.“

Žlutinka už se nehádala a vyškrábala se ven z mechu a jehličí. Když ale vylezla ze školky ven a protáhla se pod větvemi trnového keře, pořád doutnala vzteky. Nebe nad borovicemi bylo bledé a pomalu svítalo. Ve vchodu do tábora stál na stráži Myšokřídlo – jeho černý kožíšek byl v ostružině sotva vidět. Zívá a protáhl se, ale Jasnokvítky, která běžela po mýtině k léčitelskému doupěti, si ani nevšiml.

Žlutinka sebou škubla bolestí a pak se svalila na zem vedle bratra. Čekali, až se jejich matka vrátí se Šalvějouskou.

„Radši Jasnokvítko řekni pravdu o tom vrabci,“ zamumlal Oříšek. „Jen si to zhoršuješ.“

„Tak naposledy – já jsem žádného divného vrabce nesnědla!“ odsekla Žlutinka. „Nemám myší mozek!“

Oříšek se na ni nevěřičně podíval, ale už nic neříkal. Za okamžik už se Šalvějouska vynořila ze svého doupěte a rozběhla se ke školce, Jasnokvítko jí byla v patách.

„Koťata!“ zvolala léčitelka. Zastavila se před Žlutinkou a Oříškem a položila na zem svazek listů. „To je pořád něco. Copak nemáte rozum?“

„Co nám dáš?“ špitla Žlutinka a přičichla si k listům, ale břicho se jí sevřelo v další křeči. „Donutíš nás se vyzvracet, abychom to ze sebe dostali?“

Šalvějouska se na ni pozorně ohlédla. „Přesně to udělám,“ mňoukla léčitelka. „A tohle je bylina, kterou k tomu potřebujeme: řebříček.“

Sklonila hlavu a očichala si obě kořata. „Jasnokvítko mi řekla, že jste měli vraní žrádlo,“ pokračovala.

Oříšek bolestně zakvílel. „Bylo to jen jedno sousto... možná dvě.“

Šalvějouska si povzddechla. „Nebo tři, možná čtyři. Teď už víte, proč kořatům říkáme, že se to nesmí jíst.“

„Budou v pořádku?“ strchovala se Jasnokvítko.

„Ano,“ ujistila ji Šalvějouska. „Tak, kořata, teď musíte spolknout ten řebříček. Díky němu se vyzvrácíte a pak už vás břicho bolet nebude.“

Oříšek si bylinu podezřívavě změřil pohledem. „Je to hnusné?“

Léčitelka přikývla. „Celkem ano,“ připustila. „Ale vyber si. Raději překonáš tu hnusnou chuť, nebo budeš dál trpět v bolestech?“

„Tak já to asi sním,“ odpověděl Oříšek.

„Tady ne, prosím,“ mňoukla Jasnokvítko. „Ať nemáme nepořádek přímo před školkou.“

Navzdory Oříškovým chabým námitkám ho Jasnokvítko zvedla za zátylek a odnesla ho k okraji tábora. Šalvějouska šla vedle nich a nesla řebříček, zatímco Žlutinka je vrávoravě následovala a do břicha jí stále vystřelovala bolest.

Teď už ranní světlo zesílilo a několik válečníků se vynořilo z doupat; Kamenozub, klanový zástupce, právě sestavoval ranní hlídky. Žlutinku bodla závist, když spatřila Zubotlapku a Spálotlapku s jejich učiteli. Klopýtala dál, ale zrychlila, aby si jí učedníci nevšimli a nevyptávali se, co se stalo.

Ve stínu trní na okraji mýtiny položila Šalvějouska pár listů řebříčku před Oříška a zbytek hromádky dala Žlutince. Oříšek stále váhal, ale Žlutinka je okamžitě slízla. Trhla sebou, když jí hořká šťáva zaplnila tlamičku.

„Fuj!“ vydechla a dávala se, jak se snažila všechno spolknout.

Chvilí to trvalo, ale nakonec se jí podařilo do sebe tu ohavnou věc dostat. Téměř okamžitě se jí sevřelo břicho a vyzvracela se. Olízla si tlamičku, aby se zbavila té hnusné pachuti.

„Velmi dobře,“ pochválila je Šalvějouska, když i Oříšek vyzvracel obsah svého žaludku. „Jasnokvítko, odved’ je zpátky do školky. Měli by se vyspat. Až se probudí, můžou dostat trochu mléka, ale žádnou jinou potravu dnes nesmí. Později je přijdu zkontrolovat.“

„Děkuji, Šalvějousko.“ Jasnokvítko se léčitelce uklonila. „A vy si z toho vezměte ponaučení,“ dodala směrem ke koťatům. „Už žádné vraní žrádlo.“

„Ale já jsem nic nesnědla!“ Žlutinku už sice nebolelo břicho, ale opět se jí v něm rozlilo pobouření. *To není fěr! Proč mi nikdo nevěří?*

Jasnokvítko zasyčela. „Už dost!“ mňoukla. „Tentokrát tě za lhaní nepotrestám, protože sis vytrpěla dost, ale ať už se to znovu nestane!“

Aniž by počkala na Žlutinčinu odpověď, opět popadla Oříška za zátylek a zamířila ke školce. Žlutinka šla za nimi se sklopenou hlavou a ocásek táhla po zemi. Břicho ji teď bolelo ze zvracení a pořád ještě cítila v tlamičce pachuť řebříčku, ale skutečně mizerně jí bylo z toho pomýšlení, že ji její matka měla za lhářku.

Žlutinka se prodrala na otevřené prostranství, zívla a pořádně si protáhla záda. Nudila se. Oříšek ve školce stále spal zavrtaný do mechu, jak byl vyčerpaný z neklidné noci a podrážděného břicha.

Ale já se cítím v pořádku, pomyslela si Žlutinka. *Až na to, že mi kručí v břiše.* Jasnokvítko jí ale připomněla, co říkala Šalvějouska – že s Oříškem nesmějí až do dalšího dne nic jíst. *Tak dlouho to nevydržíš!* zakvílela Žlutinka v duchu. *Budu slabá jako myš.*

Zamrkala a rozhlédla se po táboře. Cesmína a Vránochvostka si před válečnickým doupětem navzájem čistily kožíšky, zatímco starší spolu sdíleli novinky na slunném místečku vedle pařezu. Žlutinka zachytila útržek jejich konverzace.

„... poslal větrného válečníka s kvílením zpátky do tábora,“ mňoukl Ještěří tesák. „Za mých časů jsme se s Větrnými nemazali, to vám povídám.“

„Ne, ani s Hromovými,“ zavrňela Stříbroplamínka.

Žlutince překypovalo srdce láskou, kterou ke staré kočce cítila. *Možná, že když za ní půjdu, něco mi povypráví.* Pak ale nad takovým nápadem zavrtěla hlavou. *Ne, spíš bych musela poslouchat, jak Ještěří tesák dál žvaní o větrných válečnících, které vyhnal.*

Uprostřed mýtiny si právě hrála Jeřabinka; vyhazovala klubíčko mechu do vzduchu a chytala ho do vytasených drápků. Žlutinka ale neměla chuť se k ní přidat.

Kéž bych mohla jít ven a prozkoumat naše území jako Zubotlapka a Spálotlapka.

Žlutinka mávla ocasem a snažila se vypadat, jako by neměla vůbec nikam namířeno, ale vydala se přes mýtinu směrem k hromadě s úlovky. Slunce zářilo a skrze stromy bylo vidět jasně modré nebe. Ale vzduch byl i tak chladný a listy na obrovském dubu, ve kterém měl Cedrový měsíc své doupě, začínaly žloutnout. Zelenolistí pomalu končilo.

Když se Žlutinka k hromadě kořisti přiblížila, dostala ještě větší hlad a tlamičku jí zaplavily ty lákavé pachy hraboše a veverky. Muse-la si něco dát na cestu, pokud se plánovala vyplížit z tábora.

Jedna malá myš přece neuškodí...

„Hej, Žlutinko!“

Žlutinka provinile nadskočila. Otočila se, aby zjistila, kdo na ni volá, a spatřila Šalvějousku, jak se sluní před vchodem do léčitelského doupěte.

Ups!

„Až do zítřka nic nesmíš!“ upozornila ji léčitelka. „Překvapuje mě, že máš na potravu vůbec pomýšlení.“

„Umírám hladý!“

Šalvějouska potlačila pobavené zamručení. „Radši bys zase měla bolesti břicha, maličká?“

Žlutinka zašoupala předními packami o zem. „Asi ne.“

„Co kdybys mi s něčím pomohla?“ navrhla léčitelka. „Všichni učedníci jsou pryč a já potřebuju, aby mi někdo pomohl roztrdit byliny. Možná ti to pomůže nemyslet na prázdné břicho.“

„Dobře.“ Žlutinka se rozveselila. Měla ráda ty pronikavé vůně bylin v léčitelském doupěti a potřebovala rozptýlení od myšlenek na potravu. Následovala Šalvějousku do jejího doupěte. Za úzkým vchodem mezi dvěma kameny se rozevřela malá mýtinka olemovaná bujnými trsy kapradí. Na vzdálené straně se v tůňce odrážely borovice.

„Byliny jsou tady.“ Šalvějouska přešla na jednu stranu mýtiny. „Vyhrabávám v zemi díry, aby zůstaly čerstvé, a pak je přikryju vějířovitými listy kapradí.“

Zvedla jeden z listů a odložila ho. Žlutinka nakoukla do díry pod ním; na dně leželo pár uschlých listů.

„To je měsíček,“ mňoukla Šalvějouska. „Pomáhá na zanícené rány, ale jak vidíš, tenhle zbyteček už je k ničemu. Vezmi to a všechno dej na hromádku ke vchodu. Později to vynesu z tábora.“

Žlutinka poslechla a Šalvějouska mezitím odkryla další díru; v té se skrývaly jen dvě nebo tři scvrklé bobule.

„Mám je přidat na hromádku?“ zeptala se Žlutinka a strčila do díry packu, aby bobule vyhmátla.

Šalvějouska zavrtěla hlavou a ocáskem jí packu zastavila. „Ne, to jsou bobule jalovce. Vím, že už mají to nejlejší za sebou, ale jsou velmi užitečné k utišení bolesti břicha a pomáhají i s dušností. Neodvážuju se je vyhodit, dokud neuzrají další. To už by našťěstí nemělo trvat dlouho.“

Žlutinka přikývla a se zájmem si k bobulím přičichla. „Stříbroplamínka občas sípe,“ podotkla. „Dáváš jí tyhle bobule?“

„Ano,“ přikývla Šalvějouska. „Učíš se rychle, Žlutinko.“

Žlutinka byla na sebe pyšná. *Toble je tak užitečné! Až se stanu válečnící, budu znát i všechny byliny!* „Co je v té další díře?“ zeptala se.

„To jsou listy sedmikrásky,“ odpověděla jí Šalvějouska a odkryla hromádku čerstvých listů. „Pomáhají třeba Ještěřímu tesákovi na jeho bolavé klouby. Nasbírala jsem je teprve včera, takže ty vyházovat nemusíme.“

Žlutinka ji následovala podél řady děr a Šalvějouska jí vysvětlovala, k čemu je každá z bylin dobrá a jak se používá; uschlé dávala na stranu, aby je Žlutinka mohla přidat na hromádku u vchodu.

„Tak, hotovo!“ mňoukla nakonec Šalvějouska a oprášila si packy. „Dobrá práce, Žlutinko. Hodně jsi mi pomohla.“

„Byla to zábava,“ odpověděla Žlutinka a náhle si uvědomila, že je to pravda. *Neměla jsem ani ponětí, kolik se toho musí léčitel naučit!*

„A břicho už je v pořádku?“

Žlutinka přikývla. „Ale pořád je prázdné,“ mňoukla.

Šalvějouska přitiskla čumáček Žlutince k oušku. „Tak si aspoň budeš pamatovat, že se máš příště od vraního žrádla držet dál.“

Žlutinka si zhluboka povzdechla. „Ano, dobře,“ zamumlala.

Už nemělo cenu se dohadovat. Věděla, že jí žádná kočka neuvěří. *Ale jestli to nebylo vraním žrádlem,* zeptala se sama sebe, když se vydala zpátky do školky, *tak proč mě bolelo břicho stejně jako Oříška?*

KAPITOLA 4

Žlutinčina packa dopadla přímo na chvějící se myš. Ta rázem ochabla. Kotěti se okamžitě začaly sbíhat sliny a sklonilo se, aby se užuž zakouslo, když do něj něco zezadu vrazilo. Žlutinka otevřela oči a sen se rozplynul; ocitla se zpátky ve školce. Mrakotůnina kořata, Lištička a Vlčík, spolu zápasila v mechu a převalovala se, až skončila na Žlutince.

„Slezte ze mě!“ zamumlala a odstrčila nejbližší kotě. *Už jsem tu myš skoro cítila v tlamě!*

Žlutinka zívla a posadila se. Jasnokvítko a Mrakotůně stále spaly, ale v mechovém pelíšku vedle nich už se probouzeli Oříšek a Jeřabinka. *Školka mi dnes připadá nějaká zvláštní*, pomyslela si Žlutinka. Bylo tam jiné světlo a ve vzduchu visel čerstvý a studený pach, jaký ještě nikdy předtím necítila.

Žlutinka se zvědavě vyškrábala z mechu a prostrčila hlavu větvičkami ven. Spadla jí čelist a jen užasle vydechla. Tábor ležel pod hustou bílou pokrývkou, která tížila i okolní borovicové větve.

„Páni!“ vypískla Žlutinka. „Co se to stalo?“

Oříšek a Jeřabinka se objevili vedle ní a taky okamžitě vykulili oči.

„To nám udělali Větrníci?“ zavrčel Oříšek. „Roztrhám jim kožichy!“

„Ne.“ Jasnokvítko se protáhla ze školky ven a packy se jí zabořily do té bílé hmoty. Otočila se na svá kořata a s pobavením v očích mňoukla: „To je sněh. Občas se v období bezlistí objeví.“

„Odkud se tu vzal?“ zeptala se Jeřabinka.

„Padá z nebe,“ vysvětlovala Jasnokvítko. „Jako déšť, ale sněh vypadá jako padající peřička.“

Žlutinka natáhla packu a dloubala do bílé hmoty. „Je to studené!“

Oříšek se nadšeně vrhl do sněhu, ale svou vahou ho sotva promáčkł.

„Počkej na mě!“ Žlutinka skočila za ním s Jeřabinkou v patách. Ze školky uslyšela zapištění a věděla, že Lištička a Vlčík je následují.

Když však Žlutinka uháněla po táboře za bratrem, měla pocit, že jí něco drží zpátky. Jeřabinka ji předběhla a nadšeně u toho vypískla. Žlutinka se snažila donutit svoje nohy k rychlejšímu běhu, ale uvědomila si, že jí sněh lepí srst k sobě, tahá ji za kožíšek a zpomaluje ji. *To není fér!* pomyslela si pobouřeně.

Za chvíli do ní vrazila Lištička a Žlutince podklouzly packy. „Mám tě!“ vypísklo mladší kotě. „Jsi pomalá jako ježek, Žlutinko!“

Vymanila se zpod Lištičky a podívala se na její hladkou zrzavou srst. Nebylo divu, že se jí ve sněhu běželo snadněji. Žlutinka se zhluboka nadechla a snažila se vytrást si sněh z kožíšku, ale chladný ostrý vzduch jí v tlamičce páłil. „Mám žízeň,“ oznámila. „Jdu se napít.“

„Jenom hledáš výmluvu, abys nemusela dál běhat,“ posmívala se jí Lištička.

Žlutinka otevřela tlamičku, aby jí odpověděla, ale pak se rozhodla, že hádka s Lištičkou jí za to nestojí. *Je stará teprve čtyři úplňky a už si myslí, že ví všechno.* Rozhlédla se po táboře a spatřila, jak se na roztá-tém sněhu před válečnickým doupětem třpytí první paprsky světa. Krčila se tam Stříbroplamínka a pila. Žlutinka se k ní připojila, ale Stříbroplamínka ani nevzhledla. Ta stará kočka musí mít vážně žízeň. Poslední dobou se zdá, že pořád jen pije.

Když Žlutinka začala pít, pocítila v břiše ostré bodnutí a všechny chlupy se jí zježily, jako by se blížila bouře. Žlutinka naklonila hlavu na stranu. Už zažila bouře v zelenolistí, kdy nebe zakryla tíživá šedá mračna a vzduch zteplal a zvlhnul. Dnes však byla obloha jasná a bledá, jen vycházející slunce vrhalo na sněhem pokrytý tábor namodralé stíny. *Žádná bouře*, řekla si Žlutinka.

„Ahoj, Žlutinko.“ Stříbroplamínka konečně přestala pít. „Užíváš si první sních?“

Žlutinka se k ní otočila, aby odpověděla, ale trhla sebou, když v očích staré kočky uviděla vyčerpání a bolest. „Docela ano,“ odpověděla. „Stříbroplamínko, jsi v pořádku?“

Stříbroplamínka pokrčila rameny. „To už mě jen dohánějí všechny ty úplňky,“ mňoukla. „Nedělej si starosti, Žlutinko.“

„Takové chladné počasí není dobré pro naše staré kosti,“ souhlasila Ptáčka, která se právě vynořila z doupěte starších a zamířila k hromadě s úlovky. Ohlédla se a dodala: „Jdeš taky, Stříbroplamínko?“

Kočka zavrtěla hlavou. „Nemám hlad. Mladší se potřebují nakrmit víc než já.“

Žlutinka se zamračila. Jak to Stříbroplamínka myslela? Všechny kočky potřebují jíst. „Pojď,“ něžně do Stříbroplamínky dloubala. „Najdeme ti něco lahodného.“

„Tak dobře.“ Stříbroplamínka si hluboce povzdechla, ale postavila se.

Žlutince připadalo, že starší jde nějak vrávoravě, když spolu zamířily k hromadě s úlovky. Ptáčka už z ní odhrabávala sních, aby odhalila zmrzlou kořist.

„Tumáš, zkus tuhle žábu.“ Žlutinka ji vytáhla z hromady a položila ji před Stříbroplamínku.

Starší kočka na žábu chvíli jen hleděla, jako by ještě nikdy předtím žádnou neviděla, pak se sklonila a trochu si kousla. Žlutinka si pro sebe vybrala myš, ale stále Stříbroplamínku po očku sledovala. Stará

kočka se kořisti sotva dotkla. Na ostrém slunci teď Žlutinka viděla, že jí zpod kožíšku vyčuhují kosti, jako by už několik dní pořádně nejedla.

Stříbroplamínka si dvakrát nebo třikrát kousla a pak jednou pac-kou posunula žábu ke Žlutince. „Už mám dost, můžeš sníst zbytek.“

Otočila se a odešla pryč, zmizela v doupeti starších. Žlutinka za ní starostlivě hleděla. Nechtěla tu žábu jíst; myš, kterou spolýkala, ji tížila v břiše, a ona přemýšlela, jestli už nemohla být zkažená. I ko-žíšek ji stále brněl.

Náhle zašustilo zmrzlé ostružiní a do tábora vešla Šalvějouska. V tlamičce nesla pár zmrzlých větvíček, a když k ní Žlutinka popo-běhla, poznala, že na nich visí bobule jalovce. „Šalvějousko!“ zavola-la, když léčitelku dohnala před jejím doupetem.

Šalvějouska opatrně položila větvíčky na zem. „Co se děje, Žlu-tinko?“

„Mám starost o Stříbroplamínku,“ vysvětlovala Žlutinka a snažila se ovládnout hlas, aby se jí netřásl. „Myslím, že je nemocná. Nechce nic jíst.“

Šalvějouska na ni zamrkala. „Stříbroplamínka je stará,“ mňoukla. „A období bezlistí je nejtěžší právě pro nejnovější a nejstarší členy klanu.“

„Ale ona...“ Žlutinka nevěděla co říct. *Neexistují žádné byliny, kte-ré by zabránily kočce stárnout*, pomyslela si zničeně.

„Podívám se na ni,“ slíbila Šalvějouska.

Žlutinka přikývla; věděla, že musí přijmout to, co léčitelka řekla. *Kéž bych mohla nějak pomoci*. Pak si vzpomněla, jak žíznivá Stří-broplamínka pořád je. Musí jí být zima, když si stále chodí pro vodu. *Kdybych našla nějaký mech, mohla bych jí vodu přinést do doupete*.

Žlutince ten plán hned zlepšil náladu. Vrhla se do sněhu tam, kde mezi trnovými keři obklopujícími tábor ležel spadlý strom. Když se prodírala ostnatými větvíčkami, shodila z keře hromadu sněhu,

která jí zasypala hlavu i ramena. Žlutinka zavrčela a vytřásla si ledové vločky z kožíšku.

Mechem pokrytý strom už ležel přímo před ní. Ale když se natáhla, aby jeden pás mechu utrhl, uslyšela na druhé straně ostružiní nějaké hlasy. Zvědavě přelezla přes kmen a pak se plazila trním dál; packy ji svrběly vzrušením, jelikož si uvědomila, že už je skoro venku z tábora. Opatrně vykoukla skrz větvičky ven. Spatřila plochu obklopenou tmavými kmeny borovic. Sníh na zemi byl rozšlapaný a uprostřed stál Kapraďonožka se Zubotlapkou.

„Naučil ses to velmi dobře,“ říkal právě Kapraďonožka. „Teď musíš zapracovat na tom, abys do úderu dal více síly. Zkusíme to znovu.“

Žlutinka fascinovaně sledovala, jak se Kapraďonožka přikrčil ve sněhu k zemi a Zubotlapka se na něj vrhl; rychle se rozběhl, poškrábal svému učiteli ouško a pak zase uskočil dřív, než mu to Kapraďonožka stihl vrátit.

„Lepší,“ pochválil ho Kapraďonožka. „Znovu. A silněji!“

Tentokrát se Kapraďonožka postavil a čekal na učedníkův útok s napjatými svaly. Zubotlapka se po něm zase ohnal, ale Kapraďonožka se sklonil, takže mu učedníkova packa jen pocuchala kožíšek. Zubotlapka po něm skočil znovu a najednou už byly obě kočky v sobě a praly se všemi čtyřmi packami, jak se snažily jedna druhou přišpendlit k zemi.

Žlutinka se zhluboka nadechla, bylo to vzrušující a zároveň děsivé. Měla strach, že si její druhové ublíží, ale pak si všimla, že bojují se zataženými drápy.

Nemůžu uvěřit, jak je Zubotlapka dobrý, pomyslela si závistivě. Je přece teprve učedník!

O chvíli později Zubotlapka vítězoslavně mňoukl. Stál na Kapraďonožkovi a předními packami držel svého učitele za ramena, zatímco ty zadní měl pevně přitisknuté na jeho ocase. Kapraďonožka ztěžka oddechoval, oči měl přivřené a svaly ochablé. Žlutinka užasle

vytřeštila oči a vytasila drápy, připravená rozběhnout se svému otci na pomoc.

„Vyhrál jsem!“ mňoukl Zubotlapka. Oči mu plály, když na svého učitele shlížel. „Jsem nejlepší bojovník v klanu!“

Než to ale dořekl, Kapraďonožka se napjal a shodil ze sebe učedníka do závěje. „Co jsi to říkal?“ zeptal se pobaveně, zatímco se Zubotlapka snažil vyhrabat ze sněhu, který se mu přilepil na kožíšek.

Žlutinka radostně mňoukla, že její otec bitvu nakonec neprohrál. *Zubotlapka si myslí, jak je skvělý...*

Zubotlapka na svého učitele zlostně hleděl. „Podváděl jsi! Předstíral jsi porážku!“

„A myslíš, že nepřítel to ve skutečné bitvě nezkusí? Vedeš si dobře, Zubotlapko, a jednoho dne budeš skvělým bojovníkem, ale pořád se máš hodně co učit.“

Zubotlapka ze sebe setřásl sních. Pak svěsil ramena. „Máš pravdu,“ připustil. „Omlouvám se. Naučíš mě to?“

„Jindy,“ slíbil Kapraďonožka. „Dnes už jsme toho zvládli dost. Vrátime se do tábora a můžeš si vybrat něco z hromady s úlovky.“

„Díky!“ Zubotlapkovi se rozzářily oči. „Umírám hladu!“

Kapraďonožka se otočil ke vchodu do tábora a Zubotlapka už ho chtěl následovat. Náhle však ztuhl. Žlutinka couvla, když si uvědomila, že učedník zírá přímo na ni.

„Co si myslíš, že děláš?“ obořil se na ni Zubotlapka. „Hej, Kapraďonožko! Žlutinka nás špehovala!“

Kapraďonožka se ohlédl a spatřil v trní svou dceru. „Nechovej se jako myší mozek,“ pověděl učedníkovi. „Žlutinka se může dívat, jestli chce. Možná se něco přiučí.“

Zubotlapka si znechuceně odfrkl, ale už nic neřekl. Žlutince hořel kožíšek rozpaky. Zacouvala zpátky až ke spadlému stromu. Utrhla kus mechu a rozběhla se přes mýtinu, aby ho namočila do vody, než ho odnese do doupěte starších.

„Tady máš, Stříbroplamínko,“ zamumlala, když prostrčila hlavu pod větvičkami dovnitř. „Přinesla jsem ti vodu.“

Všechny tři starší kočky se choulily k sobě ve skrytu pařezu. Ptáčka přimhouřila oči. „Drž ten mokrý mech dál od našich podestýlek,“ vyštekla.

„Ano,“ souhlasil Ještěří tesák. „Měla bys vědět, že tohle sem nemáš nosit.“

Žlutinka potlačila rozzlobené syknutí a připomněla si, že má být ke starším vždy zdvořilá, i když se někdy chovají jako osiny v ocásku.

„Nechte ji,“ mňoukla Stříbroplamínka. „Je to od tebe velmi milé, Žlutinko.“ Mávla na ni ocasem a dodala: „Polož ho prosím tamhle, dost daleko od podestýlky.“

Žlutinka ji poslechla a Stříbroplamínka pak natáhla krk, aby se z vlhkého mechu napila. „U Hvězdného klanu, to je skvělé,“ zamumlala. „Děkuji ti.“

Žlutinka vrhla po ostatních dvou starších vítězoslavný pohled a už už chtěla odpovědět, ale vtom uslyšela z tábora hlas Cedrového měsíce.

„U Hvězdného klanu, co zase?“ postěžoval si Ještěří tesák.

Žlutinka se starším rychle uklonila a vycouvala z doupěte. Téměř se před ním srazila se svou matkou.

„Tady jsi!“ zvolala Jasnokvítko. „Všude jsem tě hledala.“

„Proč? Co se děje?“ mňoukla Žlutinka.

Hned za matkou spatřila Jeřabinku a Oříška, kteří vypadali nezvykle upraveně. Oříšek poskakoval nahoru a dolů, zatímco Jeřabinka měla oči celé rozzářené a vykulené.

„Stanete se učedníky,“ vysvětlila jí Jasnokvítko.

Žlutinka na ni vytřeštila oči. „Ted?“

„Ano, a podívej se, jak vypadáš!“ Jasnokvítko natáhla packu a vytáhla Žlutince z kožíšku ostnatou větvičku. „Jako by ses celý den plazila v trní.“

Źlutinka stála na místě, zatímco ji Jasnokvítko rychle očistila; vytáhla jí z kožíšku několik trnů a kousků mechu a pak jí ho silnými tahy jazyka uhladila.

Mezitím se ostatní stínové kočky scházely pod Klanovým balvanem. Všichni tři starší vystrčili hlavy zpod větviček, které chránily jejich doupě. Z válečnického doupěte se vynořily Laňka a Jantarolístka. Vzápětí je následovali Ropušák a Peřobouře. Kapradonoška se Zubotlapkou, kteří se právě krmili u hromady s úlovky, do sebe rychle naházeli poslední sousta a otočili se, aby poslouchali; připojili se k nim i Vránochvostka se Spálotlapkou.

Źlutince se sevřel žaludek. *Všechny kočky se na mě budou dívat! Co když to nějak popletu? A kdo se stane mým učitelem?*

„Tohle bude těžké období bezlistí,“ začal Cedrový měsíc. „Zemi pokryl sníh, takže budeme potřebovat co nejvíce lovců a hraničních hlídek, abychom ochránili území, kdyby ostatní klany dostaly hlad. Je tedy vhodná doba Stínový klan posílit a jmenovat nové učedníky. Jeřabinko, pojď sem.“

Jeřabinka nervózně polkla a pak popošla kupředu, aby se postavila pod Klanový balvan.

Cedrový měsíc přešel pohledem po celém klanu. „Pěnkaváku,“ mňoukl, „ty sloužíš svému klanu dobře a zasloužíš si dalšího učedníka. Víím, že Jeřabinotlapce předáš všechny své dovednosti.“

Jeřabinotlapka nadšeně poskočila, když uslyšela své nové jméno, a pak došla za Pěnkavákem, aby se s ním přivítala čumáčkem. Černobílý kocour spokojeně zavrňel.

Cedrový měsíc pak pokynul ocasem Oříškovi. „Oříšku, pojď sem,“ mňoukl.

Oříšek hrdě přešel přes mýtinu.

„Jantarolístko,“ pokračoval Cedrový měsíc směrem k tmavě zrzavé kočce, „jsi zkušená válečnice a víím, že Oříškotlapku naučíš všechno, co bude potřebovat.“

Oříškotlapka dostal Jantarolístku! Žlutinka se sotva dokázala ovládnout, aby hlasitě nevypískla. *Ta je tak přísná!* Všechny mladší kočky se Jantarolístky trochu bály, jelikož měla velmi ostrý jazýček, když se rozzlobila; Žlutinka si vzpomínala, jak ji starší kočka jednou pokárala, když ji omylem trefila do hlavy klubičkem mechu.

Oříšek vypadal nervózně, když k Jantarolístce šel, aby se s ní čumáčkem pozdravil, ale jakmile na něj kočka promluvila, hned se uvolnil. „Udělám z tebe toho nejlepšího válečníka, jakým můžeš být,“ slíbila mu.

Žlutince se teď rozbušilo srdce ještě víc. Když jí Cedrový měsíc pokynul, vydala se přes mýtinu s co největší důstojností, jakou v sobě dokázala posbírat.

Hvězdný klane, prosím, ať nezakopnu o větvíčku!

„Laňko, ty jsi moudrá a zkušená kočka,“ mňoukl Cedrový měsíc. „Jsem si jistý, že své schopnosti předáš i Žlutotlapce.“

Žlutotlapka se otočila čelem k Laňce. Šedá mourka vystoupila na mýtinu a čekala. Když Žlutotlapka ke své učitelce přistoupila, zahledla v jejích očích přátelskou jiskru, a tak se mladá učednice rozhodla, že je s volbou Cedrového měsíce velmi spokojená.

„Udělám, co bude v mých silách, slibuji!“ mňoukla vřele, když se dotkly čumáčky.

Jakoukoli odpověď přehlušil jásot klanu, který vítal nové učedníky provoláváním jejich jmen. „Oříškotlapka! Žlutotlapka! Jeřabínotlapka!“

Žlutotlapka viděla, jak Jasnokvítk a Kapradonožka stojí bok po boku a ve tvářích i rozzářených očích mají tentýž hrdý výraz. Žlutotlapka byla štěstím bez sebe.

„Tak dobře,“ mňoukla Laňka na Žlutotlapku, když se klan utiřil a kočky se začaly rozcházet. „Co kdybychom se vydaly na prohlídku území, než se setmí?“

„Skvělé!“ Žlutotlapce se zjeřily chlupy vzrušením. „Pojďme!“

Ale když se vydala za Laňkou přes mýtinu směrem k ostružiní, ve kterém právě mizeli její sourozenci se svými učiteli, ucítila v bříše tak ostré bodnutí, až klopýtla. Nedokázala ani potlačit vypísknutí.

Laňka se k ní otočila. „Co se děje?“

Žlutotlapka se sotva udržela na nohou. Bolest jí zalila celé tělo a zatemnila zrak. Ještě nikdy nic tak strašného nezažila.

„Bolest... bolí to...“ zvládla vydechnout.

„Měla bys jít za Šalvějouskou,“ mňoukla Laňka.

„Ale... chci vidět... území,“ namítla Źlutotlapka.

„Naše území nikam nezmizí,“ mňoukla Laňka rozhodně. Pak ocáskem vzala učednici kolem ramen. „Tak pojď.“

Žlutinka klopýtala tábozem a bojovala se svým zklamáním. *Chci začít s výcvikem hned. Nemám čas být nemocná.*

Ale když došla do léčitelského doupěte, po léčitelce tam nebylo ani stopy.

„Hledáte Šalvějousku?“ Ropušák byl na cestě k hromadě s úlovky.

„Viděl jsem ji jít ke starším.“

„Díky, Ropušáku.“ Laňka zamířila k pařezu.

Když došli k doupěti, Źlutinka zaslechla sténání, jako by nějaká kočka byla v bolestech. Źlutinčina bolest trochu ustoupila, ale zvláště ji teď svrběl kožíšek a s každým krokem to bylo jen a jen horší. Bála se, co v doupěti starších najde, a musela se přinutit, aby vešla dovnitř.

Když se sklonila pod větvemi, aby prošla do doupěte, uviděla, jak Stříbroplamínka leží ve svém pelíšku, tělo zkroucené a oči zasklené bolestí. Šalvějouska se krčila u ní, zatímco Ještěří tesák a Ptáčka se choulili k sobě na druhé straně doupěte, ve tvářích se jim zračil strach a lítost. Na podlaze ležely různé byliny a jejich pronikavé vůně se mísily s dalším sladkým pachem, ze kterého se Źlutince chtělo zvracet.

Stříbroplamínka je vážně nemocná!

„Ano, co se děje?“ vyštekla Šalvějouska, aniž by odtrhla od staré kočky oči.

„Já... bolelo mě břicho... ale to nic,“ vykoktala Žlutinka.

„Dobře.“ Šalvějouska se odmlčela, aby rozžvýkala pár listů. „Přijď za mnou zítra, kdyby se to nezlepšilo.“

„Ano. Díky.“

Žlutinka už se nemohla na Stříbroplamínku dívat, a tak vycouvala z doupěte.

„Už je ti lépe?“ zeptala se Laňka a v hlase jí zaznívala netrpělivost. „Protože pokud ano, tak pořád můžeme vyrazit.“

Žlutinka přikývla a snažila se ignorovat tu bodavou bolest v břiše; když se nadechla vůně bylin, zmírnila se bolest ve zvladatelnou. „Jsem v pořádku,“ ujistila svou učitelku.

Laňka ji dovedla k ostružiní. Žlutinka ji následovala a vzrůstalo v ní vzrušení, které téměř přebilo starost o Stříbroplamínku. O chvíli později už stála poprvé venku před táborem. Všude okolo se do dále táhly borovice.

„Páni!“ vydechla. „Les je nekonečný!“

„Ne tak úplně,“ odpověděla jí Laňka s pobavením v očích. „Pojď. Vyrazíme tudy.“

Země mezi stromy byla plochá a téměř nic tu nerostlo. Žlutinka spatřila různé stopy; ostré drápy ptáků, otisky kočičích pacek posledních hlídky a taky větší stopy s drápy, které ještě nikdy neviděla. Zastavila se, aby si k nim přičichla a zavětrila zápach, který jí připadal až hrozný.

Laňka se zastavila a ohlédla se na ni. „Tak poběž, Žlutotlapko.“

„Co je to?“ zeptala se učednice.

Laňka se na stopy zběžně podívala. „Liška,“ oznámila.

Žlutotlapka se zachvěla a rozhlédla se okolo; skoro čekala, že mezi stromy spatří číhat štíhlé ryšavé tělo. Ještě nikdy lišku neviděla, ale slyšela o nich plno příběhů.

„To nic,“ pověděla jí Laňka. „Ten pach je zvětralý. Ale musíme si dávat pozor, kdykoli jsme mimo tábor.“

Žlutotlapka tedy vytasila drápy a přemýšlela, jaké by asi bylo utkat se s liškou. Koutkem oka zachytila mezi stromy nějaký pohyb, ale žádná liška se neobjevila. Namísto toho se vynořila stínová lovecká hlídka. Cedrový měsíc se vracel do tábora spolu s Pruhoočkem a Peřobouří, všichni nesli nějakou kořist. Laňka na ně zavolala, aby je pozdravila, a klanový velitel na ni mávl ocáskem.

Za chvíli borovice prořídly a nahradily je keře pokryté sněhem a kapradí šustící ve větru. Země tu už zdaleka nebyla rovná a skrývala dolíky naplněné sněhem. Žlutotlapka vypískla, když do jednoho spadla a zabořila se do měkké bílé pokrývky. *Laňka si bude myslet, že jsem hloupé kotě!*

Ale válečnice jen počkala, než se Žlutotlapka vyškrábe zpátky, a ani nic neřekla. „Když je tepleji, je tu bažina a mokro,“ mňoukla. „Skvělé místo pro chytání žab.“

Žlutotlapka přikývla. *Stříbroplamínka měla kdysi žáby ráda*, pomyslela si a vzpomněla si, že stará kočka už dlouho pořádně nejí. Uvědomila si, že se jí Laňka na něco zeptala, stojí a čeká na odpověď.

„Promiň,“ zamumlala Žlutotlapka. „Co jsi říkala?“

Laňka si povzdechla. „Ptala jsem se, jaký je podle tebe nejlepší způsob, jak ulovit žabu.“

„Já... hm...“ Žlutotlapka rychle přemýšlela. „Schovat se v rákosí a pak na ni skočit?“ navrhl.

Její učitelce se zachvěly fousky. „To by mohlo fungovat. Ale nezapomínej, že žáby umí i plavat. Nejlepší je najít nějakou na souši. Dvě kočky loví vždy líp než jedna; první kočka žabu odřízne od vody, ze které vyskočila, a druhá ji chytí. Budeme to cvičit s ostatními učedníky, až nastane novolístí.“

„Skvělé!“ odpověděla Žlutotlapka, ale její myšlenky na Stříbroplamínku sténající v agonii její nadšení trochu utlumily.

Dostaly se na okraj bažiny a prošly dalším pásem borovic. Stromy tam rostly řidčeji a za těmi posledními se tyčily rudé tvary s ostrými hranami; některé byly stejně vysoké jako ty nejvyšší stromy.

„Blížíme se k hranici stínového území,“ mňoukla Laňka. „Cítíš naše pachové značky?“

Žlutotlapka zavěřila a přikývla. Byla hrdá, že pach Stínových je tak silný. *Varuje to ostatní klany, aby si s námi nezahrávali!*

„Tamhletím směrem,“ pokračovala Laňka a namířila uši k oněm hrozivým útvarům, „je území dvounožců. Nechodíme tam. Je to místo, kde žijí psi a domácí mazlíčci, ale ne válečníci. To jsou dvounožčí obydlí, ve kterých žijí.“

Žlutotlapka se zahleděla na nepřirozeně rovné stěny se čtvercovými otvory, některé byly vysoko a jiné zase nízko u země. Každé obydlí obklopovala nízká dřevěná bariéra, ne trní jako kolem tábora Stínových.

Zatímco se Žlutotlapka dívala, objevil se mazlíček; opatrně balancoval na vrcholku dřevěné zdi a pak seskočil dolů na druhou stranu.

„Ta kočka měla něco kolem krku,“ podotkla učednice.

Laňka přikývla. „Obojek. Většina mazlíčků je má. Znamená to, že patří dvounožcům a nikdy nemůžou být volní. Buď ráda, že nikdy takový nebudeš muset nosit.“

Žlutotlapka obydlí ještě chvíli sledovala, ale mazlíček už se znovu neobjevil. Přemýšlela, jaké by to bylo žít u dvounožců. Vypadalo to tam chladně a prázdně, a tak byla ráda, když se Laňka opět dala do pohybu. Prošly další kus lesa, kde se borovice mísily s dalšími stromy. Žlutotlapce nad hlavou praskaly holé větve.

Mladá učednice si brzy ve vzduchu všimla štiplavého zápachu a tlumeného burácení, které se ozývalo stále hlasitěji a pak zase utichlo. „To byl hrom?“ mňoukla.

„Za chvíli uvidíš, co to bylo,“ odpověděla jí Laňka.

Jakmile Žlutotlapka došla na okraj lesa, zaraženě se zastavila. Před ní se na zemi rozprostíral úzký pás táhnoucí se oběma směry tak

daleko, kam až dohlédla. Ve sněhové pokrývce byly rozryté dvě čáry a na okrajích se vytvořily špinavé hnědé kupy. Žlutotlapka pod sněhem viděla i tvrdý, černý povrch. Štiplavý zápach se z něj valil ve vlnách a dusil všechny ostatní lesní vůně.

„Co je to?“ vydechla Žlutotlapka. Natáhla k povrchu packu.

Laňka jí okamžitě zatarasila cestu ocáskem. „Drž se zpátky,“ varovala ji.

V tu samou chvíli se zase ozvalo to zvláštní burácení. Žlutotlapka strnula, když se na vzdáleném konci stezky objevilo malé stvoření; postupně se zvětšovalo a burácení se ozývalo hlasitěji. Brzy už ho viděla lépe. Bylo nepřirozeně lesklé a rudé, mělo kulaté černé tlapy, které jako by požíraly zem. Za okamžik se prohnalo kolem nich a ohodilo Žlutotlapku sprškou špinavého rozbředlého sněhu. Vzduch na okamžik zaplnily jeho řev a ohavný puch; a pak bylo všechno pryč; stvoření se ztrácelo v dáli a hluk utichal.

„Nespatřilo nás!“ mňoukla Žlutotlapka s úlevou.

„Většinou si nás nevšímají,“ odpověděla Laňka. „Pohybují se jen na Hromové stezce a neobtěžují nás, když se od ní držíme dál. Ale několik koček už umřelo, když se ji snažilo přeběhnout, tak na to ani nemysli.“

„Tohle je Hromová stezka?“ zeptala se Žlutotlapka. „Takže to musela být obluda! Kapraděnožka nám o nich povídal, když jsme byli ve školce. Říkal, že obludy mají ve svých bříchách dvounožce, ale myslela jsem, že je to jen báchorka pro kořata.“

„Ne, je to pravda,“ mňoukla Laňka.

„Ty věci požírají dvounožce?“

„Ne tak úplně.“ Laňka zněla trochu zmateně. „Dvounožci z nich pak zase vylezou a zdají se být v pořádku. Moc to nechápu, ale dvounožci byli vždycky zvláštní.“

Smrad z obludy už se vytrácel, a když Žlutozubka znovu zavětrila, zachytila další pach, který ještě nepoznávala. Byl kočičí, ale

ostřejší než ten příjemný a uklidňující pach Stínových, na který byla zvyklá.

„Co je to za hnusný puch?“

„To jsou Hromoví,“ vysvětlovala Laňka. Ocasem mávla směrem ke stromům na druhé straně Hromové stezky. „Tamhle je jejich území.“

„Vážně?“ Pachové značky se zdály být blízko; Žlutotlapka si představovala, jak nepřátelská hlídka hromových koček přebíhá přes Hromovou stezku a napadá jejich území. Chlupy v zátylku se jí hned zježily a drápy zaryla do země.

To ať je ani nenapadne!

Ale na druhé straně Hromové stezky se mezi stromy nic nehýbalo. Nic nenaznačovalo, že by tam číhala nepřátelská hlídka. Žlutotlapka se trochu zklamaně otočila.

„Kam teď?“

„Pojď za mnou.“ Laňka ji vedla podél Hromové stezky a zastavila se na místě, kde se země svažovala do hluboké šterbiny, z níž se stal tunel vedoucí do temnoty. Stěny byly pokryté čtvercovými kameny.

„To vytvořili dvounožci?“ zeptala se učednice.

„Ano.“ Laňka zněla potěšeně a trochu překvapeně, že to Žlutotlapka uhádla. „Neptej se mě proč. Vede to pod Hromovou stezkou a ústí na druhou stranu.“

„Na území Hromových? Mohli by tudy přijít a napadnout nás!“

„Ne, na druhé straně je ještě naše území, až ke Čtyřem stromům. Tudy chodíme na Shromáždění.“

Žlutotlapku rozbrněly packy. *Ted', když už jsem učednice, budu moct jít na Shromáždění taky!* Když byla stará teprve tři úplňky, žádonila, aby na Shromáždění mohla. Stříbroplamínka jí slíbila, že jí řekne všechno, co se tam stane, a následujícího dne svůj slib dodržela.

Její povídání bylo tak vzrušující... Doufám, že do příštího úplňku jí bude líp a budeme moci jít spolu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí válečníci - SUPEREDICE: Žlutozubčino tajemství.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.